

Veel liefs uit ... Groningen

Ik schat dat we met ruim zesduizend personen in de vrachtwagen zaten op weg naar een plaatsje onder Bordeaux. Enkele uren daarvoor was ik ongewild gescheiden van m'n vrouw. In mijn kooi zaten nog ongeveer dertig medereizigers. Hoeveel precies weet ik niet want ze stonden niet stil en leken allen sprekend op elkaar. Een paar herkende ik aan hun bijzondere verenpak en hun prachtige blauwe banden op hun vleugels. E?n was wel zeer opvallend met veel stippels op de borst. Duidelijk gaf dit personage aan dat er met hem niet viel te sollen.

Ik stond vooraan in de kooi dichtbij de voer- en watervoorziening. Achter me stond er iemand steeds te snotteren. Bang voor besmetting schoof ik een eindje op. Met zoveel zielen in deze beperkte ruimte moet je niet alleen alert maar ook gezond zijn. Met z'n allen hebben we ongeveer 1.500.000 hartslagen per minuut en het aantal ademhalingen bedraagt in die tijd ruim 18.000. Met z'n allen produceren we aan condensvocht maar liefst twintig liter water per uur ... Gelukkig is de ventilatie perfect.

Het einddoel is bereikt en de vrachtwagen stopt. Na enige tijd wachten gaan plotseling alle luiken van onze verblijven open en is de hemel zichtbaar. Massaal zoeken we de uitgang en vliegen we, nog beduusd van de reis, een rondje boven ons transportmiddel. Beneden mij zie ik een aantal soortgenoten op de grond scharrelen. Ze zijn duidelijk de kluts kwijt en beginnen niet aan de terugreis.

Binnen een minuut had ik me met een grote groep vliegers 'geori?nteerd'. Met behulp van de zon en een moeilijk te omschrijven magnetisch veld, zetten we de koers in naar het noorden. Ik denk dat de groep waarin ik me bevind ongeveer zeshonderd zielen telt. Ik zit in de voorste linie en naast me vliegen een aantal soortgenoten dat me een knipoog geeft. Zouden ze me herkennen? M'n afkomst is niet slecht en ik doe deze vlucht voor de tweede keer. M'n maat links van me laat weten dat hij maar een doel voor ogen heeft ... z'n vrouw thuis. Mijn wens is niet minder. Toen ik van haar gescheiden werd waren 'we' al zeven dagen in verwachting. Ik zit goed in de veren en de dertien uur durende terugreis wil ik volbrengen.

Terwijl de groene en gele velden onder ons wegglijden, merk ik dat onze groep geslonken is tot een paar honderd sterke vliegers. Het weer wordt plotseling anders, grote wolken dringen zich samen boven ons en de zon is zo goed als weg. Het begint steeds donkerder te worden en de eerste regendruppels vallen op ons verenkleed. De wind wordt krachtiger en het is moeilijk om de juiste positie te handhaven. Enkelen

onder onze gelederen zakken af naar de veilige aarde, ze houden het voor gezien. Met een groep van zestig dieren trotseren we deze fikse regenbui. Gelukkig komt na zo'n vijftig kilometer de onmisbare zon weer langzaam tevoorschijn. We vliegen ons droog en ons thuis lonkt ons allen.

Plotseling is er een hevige beroering in de achterhoede. We zien achter ons een van onze makkers naar beneden verdwijnen in de klauwen van een slechtvalk. Alleen de dwarrelende lichte donsveren van onze medevlieger volgen ons even ... De groep is door dit ongeval danig overstuurd en van formatievliegen is geen sprake meer. We zijn even de kluts kwijt en enkelen onder ons besluiten een andere route te kiezen. Ik vlieg aan 'kop' en denk alleen maar aan mijn geliefde. In m'n gedachten krijg ik een luchttelegram van haar met de tekst: "Veel liefs uit Groningen." Alleen het idee al doet me sneller vliegen. Met een hartslag van 400 slagen per minuut leid ik de groep. Als een speer loods ik mijn maten door een zwerm eigenwijze spreeuwen. Beneden me zie ik de Seine stromen, we zijn halverwege de terugreis. Met een temperatuur van 18 graden is het nu ideaal vliegweer.

De postduif die op de heenweg bij mij in de kooi zat met een snotneus, moet nu afhaken. Hij ziet het niet meer zitten en begeeft zich tussen de afvallers beneden op het stadspan. Daar zal hij proberen een graantje mee te pikken. Waarschijnlijk voor de rest van z'n leven. Hij zal degraderen tot stadsduif ... Ik deleger mijn groep naar een lagere luchtlaag, waar het makkelijker vliegen is, de rest volgt en mijn buurman vraagt waar ik die kennis vandaan heb. Ik vertel dat ik een nazaat ben van de bekende Kras Blauwband 742883hol.70. Z'n snavel houdt even stil bij het horen van dit legendarische feit. In onze duivenwereld gaat het verhaal dat de bouw van de Franse Concorde is afgeleid van deze Superduif. De hele groep is muisstil en in de achterste gelederen merkt men daardoor niet dat de vlieghoogte is aangepast. Dit resulteert in een enorme klap van twee onoplettende duiven die de hoogspanningsdraden niet op tijd zagen aankomen. Als een bundeltje losse veren dwarrelen ze naar beneden ... op slag dood.

We hebben nog een groot aantal vlieguurden voor de borst en de dorst begint ons parten te spelen. De extra padie in ons voedselrantsoen is uitgewerkt en beneden ons lonken de rivieren. Enkelen onder ons kunnen de verleiding niet weerstaan en ze dalen af om te drinken. Gepest door irritante gierzwaluwen in de lucht vervolgen we onze reis en naderen na ruim tien inspannende vlieguurden de stad Antwerpen. Opstijgende havendampen doen ons hoger vliegen, de lucht is hier zuurstofarm en zelfs de zon is in een nevel verscholen. Soms vliegen we op tweehonderd meter hoogte. Bij zeer

laaghangende bewolking slechts op enkele meters boven de grond. In die laagvliegende positie is het extra opletten! Menigmaal wordt dan in de weilanden een prikkeldraad niet opgemerkt en met fatale gevolgen geraakt.

De grensovergang tussen Nederland en België? is voor ons – met 70 kilometer per uur – een fluitje van een cent. Geen douaneformaliteiten, vogels zijn vogelvrij ... Een aanval van een sperwer drijft de groep opnieuw uiteen ... een aantal vliegers verlaat ons en kiest een andere richting, achtervolgd door de roofvogel. Met nog ruim twintig overgebleven strijders omzeil ik de afschuwelijke zendmasten van Lopik. Voor veel vogels is IJsselstein het eindstation. Alleen met de Kerst zouden we de mast met haar levensgevaarlijke ijzerdraden goed zien staan.

Boven de rustige Veluwe deel ik m'n makkers mee dat de oudste postduif maar liefst 30 jaar oud is geworden en dat de hartslag van een duivenmelker even hoog is als die van z'n duif bij binnenkomst. Het geeft de overigen van de groep weer moed en we zien de rood, groen en blauwe kleuren van Staphorst onder ons voorbijgaan. Nog even over het prachtige Drentse land en we zijn weer thuis. De Smildertoren is een bekend baken voor ons en boven Zuidlaren splitst de groep zich. Iedere duif weet op vijftig kilometer afstand z'n eigen hok feilloos te vinden. Met de bekende 'duivengroet' nemen we afscheid van elkaar.

Doodmoe maar gelukkig, stort ik me na 12 uur en 36 minuten continu vliegen op mijn verblijf. Sjaak, m'n verzorger vangt me op en ontdoet me van die lastige pootring, alsof hij weet dat deze zo vervelend zit. M'n vrouw liefkoost me vanaf haar nest van alle kanten. Ze is dolblij en vraagt me waar ik al die tijd was ... Tja wat moet je dan zeggen ... even naar Bordeaux geweest. Dat gelooft ze nooit. Ik neem onze taak op het nest van haar over met een triomfantelijke liefdestraan in m'n ogen. Zij kan nu eindelijk even een rondje vliegen boven de stad. Terwijl ik eindelijk rustig zit denk ik aan ons nageslacht onder mij met maar een gedachte: "Er gaat niets boven Groningen."

Skukuza